

ANALIZA ANKETE OCENA OTROKOVIH POTREB

V Izobraževalnem centru Pika smo v nastajanju novega seminarja in gradiv na temo ocenjevanja otrokovih potreb izvedli anketo, s katero smo želeli ugotoviti, kako strokovni delavci, ki delujejo na pedagoškem področju, poznajo, razumejo ter uporabljajo postopke in merske instrumente za ocenjevanje otrokovih potreb. Pridobljene informacije so nam bile v pomoč pri uspešni realizaciji seminarja, saj smo tako lahko pri podajanju vsebin upoštevali potrebe slušateljev.

Z anketo, ki je bila oblikovana v spletni obliki, smo v prvi vrsti, ob prijavi, nagovorili udeležence seminarja. Ker pa je bila namenjena vsem pedagoškim delavcem, smo bili veseli, če so ti vprašalnik delili naprej med svojimi sodelavci.

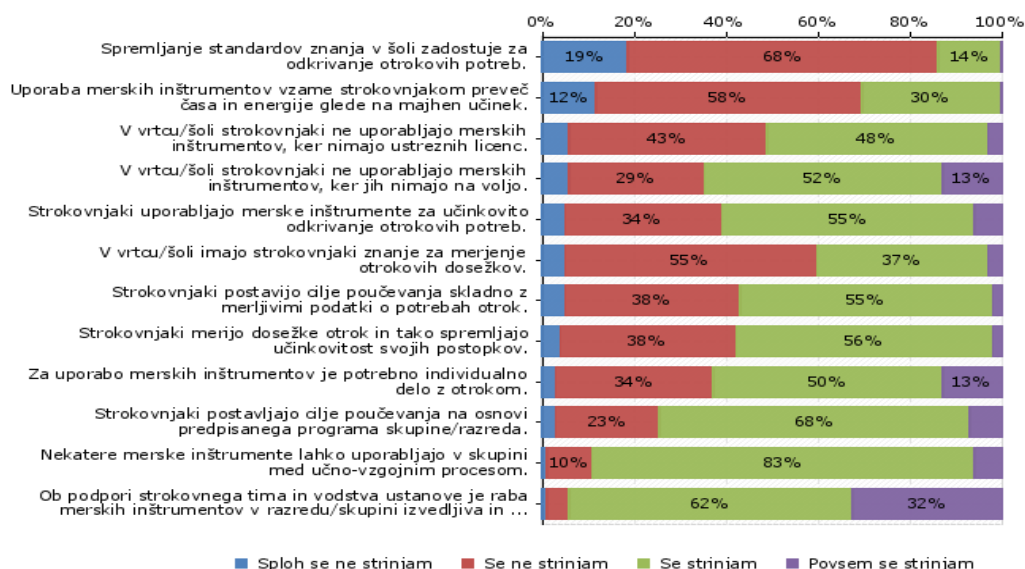
Anketo sta v celoti izpolnila 102 posameznika. Zgolj na nagovor je kliknilo 399 uporabnikov, od tega jih je 240 kliknilo tudi na prvo stran z anketnimi vprašanji. Med anketiranci je bilo največ izvajalcev DSP (34), nato so sledili učitelji (24), vzgojitelji (19), svetovalni delavci (15) in drugi (10). Njihova povprečna delovna doba v stroki je 14 let.

Anketa je bila za izpolnjevanje dostopna od 16. 1. do 5. 4. 2017. Predvideni čas izpolnjevanja ankete je bil šest minut, dejanski čas izpolnjevanja pa nekaj več kot štiri minute. Anketiranci so v osmih sklopih postavljenih trditev podajali svoje odgovore s pomočjo merske lestvice, danih odgovorov ali z dopisovanjem svojih odgovorov.

Najprej smo jih povprašali, kaj menijo o praksi merjenja in ocenjevanja v slovenskih vrtcih/šolah.

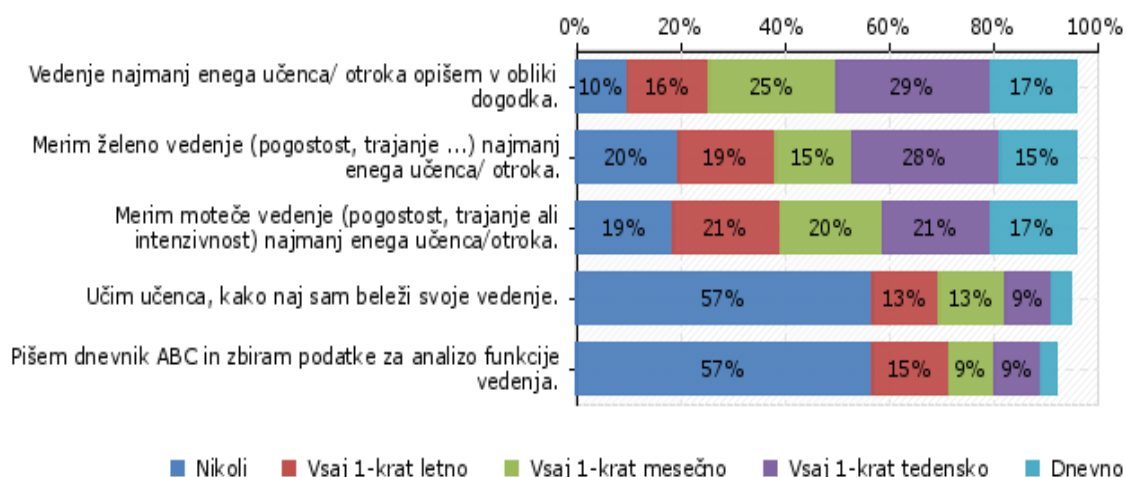
Trditev, da v vrtcih in šolah nimajo na voljo merskih instrumentov, je bila prepoznana kot najpogostejši vzrok (65 %) za to, da strokovnjaki merskih instrumentov ne uporabljajo. Velika večina (87 %) se jih zaveda, da spremljanje standardov znanja v šoli ne zadostuje za odkrivanje otrokovih potreb, hkrati pa približno podoben odstotek anketirancev ocenjuje, da postavljanje ciljev poučevanja poteka na osnovi predpisanega programa razreda/skupine. Ključno vlogo pri zagotavljanju in osmišljanju rabe merskih instrumentov so kar v 94 % pripisali podpori vodstva in strokovnega tima.

Graf 1: Praksa merjenja in ocenjevanja v slovenskih šolah in vrtcih (n = 102)

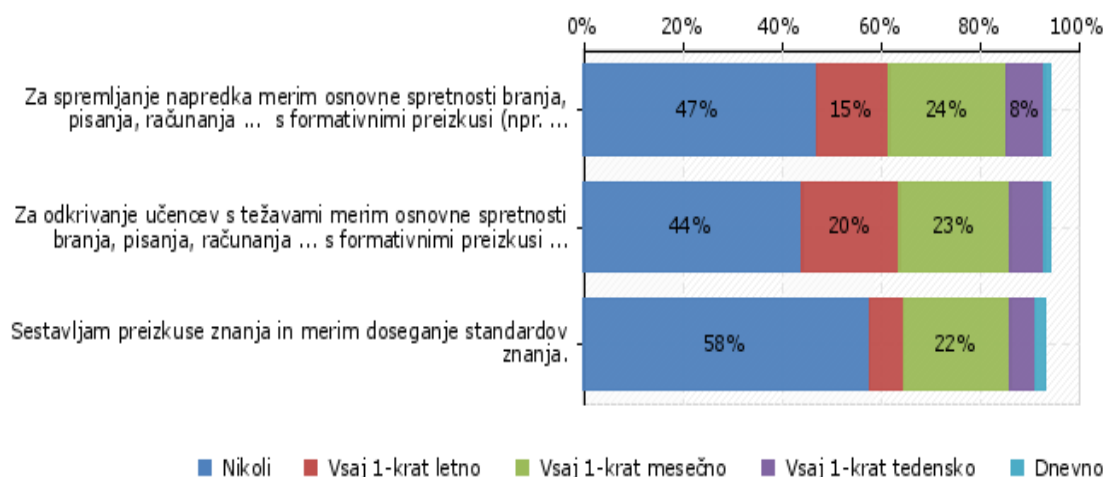
Strokovnjaki pri svojem običajnem delu najpogosteje (46 %) vsaj enkrat tedensko ali celo dnevno opišejo vedenje najmanj enega otroka v obliki dogodka, nato sledi merjenje želenega vedenja (43 %) ter merjenje motečega vedenja (38 %). Presenetljiv je podatek, da kar 57 % anketiranih ni nikoli učilo učenca, kako naj sam beleži svoje vedenje. Enak odstotek jih nikoli ni pisalo dnevnika ABC in zbralo podatkov za analizo funkcije vedenja.

Graf 2: Oblike in načini merjenja na delovnem mestu (n = 102)

Več kot polovica anketiranih (58 %) ni nikoli sestavila preizkus znanja in merila doseganja standardov znanja, 47 % jih ni nikoli spremljalo napredka pri usvajanju osnovnih spretnosti branja, pisanja in računanja s formativnimi preizkusi in 44 % jih teh preizkusov ni uporabilo z namenom odkrivanja učencev s težavami, pri čemer pa se večina (62 %) strinja s trditvijo, da strokovnjaki uporabljajo merske instrumente za učinkovito odkrivanje otrokovih potreb.

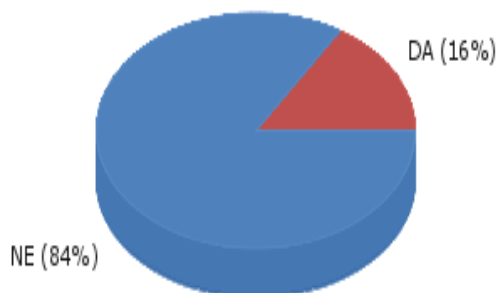
Graf 3: Načini preverjanja učnih dosežkov (n = 102)

Nadalje nas je zanimalo, ali strokovnjaki pri svojem delu uporabljajo standardizirane preizkuse. Iz grafa 4 lahko razberemo, da velika večina takšnih preizkusov ne uporablja (84 %). Tisti anketirani, ki pa jih uporabljajo (16 %), so navedli naslednje primere:

- Šalijev test,
- bralni test
- kontrolni sezname (angl. *check list*)
- WISC III
- Snap
- pisno ocenjevanje znanja
- ustno ocenjevanje znanja (branje, govorni nastop, deklamacija)
- POŠ (zgolj orientacijsko)
- vprašalnik o socialnem vedenju otrok (SVO)
- pri vseh predmetih, če je potrebno
- preizkus MBP
- Acadia,
- 10-minutni test matematičnih veščin,
- preizkus tekočnosti branja; preizkus bralnih zmožnosti

Graf 4: Raba standardiziranih preizkusov (n = 102)

Seveda bi bilo za kakovost analize boljše, če bi se na anketo odzvalo več strokovnjakov s področja vzgoje in izobraževanja, pa vendar so nas, tako izvajalke seminarja kot tudi slušatelje, podatki, predvsem tisti, ki so se med seboj izključevali, pripravili do diskusije, v kateri se je izkazala potreba po usvajanju posameznih postopkov za ocenjevanje potreb otroka kot tudi po rabi ustreznega strokovnega izrazoslovja.

Pripravili: Romana Ferlič, spec. ped., in Sabina Pšeničnik, koordinatorica

Ljubljana, 23. 5. 2017